

af forslagsstillerne, medens et enkelt blev udsat. Senere optoges yderligere 6 punkter på dagsordenen, nemlig punkt 71 om Formosa, 72 om staters pligter i tilfælde af udbrud af fjendtligheder, 73 om oprettelse af en stående mæglingskommission, 74 om

et udmærkelsestegn for personer, der har kæmpet i Korea, 75 om Sovjetunionens klage vedrørende krænkelse af det kinesiske luftrum m. m. og 76 om intervention i Korea.

IV. Generaldebatten og generalsekretærens beretning.

Generaldebatten åbnedes den 20. september 1950 og sluttede den 28. s. m., efter at ialt 41 talere havde haft ordet. Blandt disse taler kan særligt fremhæves de udtalelser, der fremsattes af udenrigsministrene fra Amerikas Forenede Stater, Sovjetunionen, Storbritannien, Sverige, Frankrig og Norge.

De Forenede Staters udenrigsminister, Acheson, påpegede indledningsvis betydningen af netop denne plenarforsamling og udtalte, at Koreakrigen havde bevist, at FN ikke ville komme til at dele Folkeforbundets skæbne. Der var stadig i verden stor fare for fredsbrud, og dette skyldtes Sovjetunionens „nye imperialismé“, der åbenlyst stred mod De Forenede Nationers pagt. Udenrigsministeren skitserede det program, som De Forenede Staters delegation ville forelægge for denne plenarforsamling til sikring af freden, hvilket punkt senere blev optaget på dagsordenen under navnet „Fælles Fredsaktion“. Efter at have givet sin tilslutning til Trygve Lies 20-årige fredsprogram redegjorde han derefter for sit lands stilling til en række af de problemer, der findes opført på dagsordenen, f. eks. det tekniske hjælpeprogram, og sluttede med at understrege betydningen af en hurtig hjælpeaktion til genopbygning i Korea.

Sovjetunionens udenrigsminister, Vyshinsky, rettede i sin tale, efter at have peget på betydningen af, at landene under generaldebatten får lejlighed til at udveksle synspunkter, en række angreb på De Forenede Stater. Den vigtigste opgave for De Forenede Nationer på nuværende tidspunkt var at sikre verdensfreden, og udenrigsmini-

steren foretog en gennemgang af de resolutioner, som de foregående plenarforsamlinger havde vedtaget vedrørende dette spørgsmål, og efter at have understreget Sovjetunionens vilje til samarbejde indenfor De Forenede Nationer kom han ind på spørgsmålene om Kinas repræsentation i De Forenede Nationer, Koreasituationen og spørgsmålet om nedrustning. I sidste halvdel af sin tale redegjorde han for det resolutionsforslag, som Sovjetunionen havde fået optaget på dagsordenen om „Erklæring om fjernelse af truslen om en ny krig og styrkelse af fred og sikkerhed blandt nationerne“.

Storbritanniens udenrigsminister, Bevin, nævnte, at Koreaaaktionen havde bevist De Forenede Nationers levedygtighed, og understregede betydningen af, at organisationen styrkedes yderligere. Derfor ville man fra britisk side støtte De Forenede Staters plan om fælles fredsaktion. Udenrigsministeren gik derefter over til at omtale de lande indenfor det britiske Commonwealth, der nu er uafhængige, nemlig Indien, Pakistan, Birma og Ceylon, og beklagede, at sidstnævnte land endnu ikke havde fået adgang til De Forenede Nationer. Hvad Koreaspørgsmålet angår, så han frem til den dag, hvor det kinesiske folk igen kunne indtage den plads, der tilkommer det som en af stormagterne. Han havde tillid til, at det ville lykkes denne plenarforsamling at løse Formosaspørgsmålet. Udenrigsministeren gennemgik derefter Sovjetunionens udenrigspolitik efter 1945 og udtalte håbet om et forenet demokratisk Tyskland. Han påpegede endvidere den store betydning,